

**ระดับความอยู่ดีมีสุขและตัวพยากรณ์ความอยู่ดีมีสุขของประชาชน
อำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา***
**WELL-BEING LEVEL AND THE FACTORS FORECASTING WELL-BEING OF PEOPLE
AT BANG SAI DISTRICT, PHRA NAKHON SRI AYUTTHAYA PROVINCE**

ชนัญชิตา อรุณแข, ณัฐพัชร อภิวัฒน์ไพศาล
Chananchita Aroonkhae, Nathapat Aphiwatpisan
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์
Valaya Alongkorn Rajabhat University under the royal patronage
Corresponding Author E-mail: nathapat.a@vru.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความอยู่ดีมีสุข ศึกษาตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ความอยู่ดีมีสุข และเพื่อสร้างสมการพยากรณ์ความอยู่ดีมีสุขของประชาชน อำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา กลุ่มประชากรคือ ประชาชนในทุกตำบลของอำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 48,037 คน ขนาดตัวอย่างเท่ากับ 400 คน เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณตามวิธีแบบรายขั้นตอน

ผลการวิจัยพบว่า ประชาชนในอำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยามีความอยู่ดีมีสุขโดยรวมในระดับมาก ทั้งนี้ระดับความอยู่ดีมีสุขในด้านสุขภาพอนามัยอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือด้านชีวิตครอบครัวอยู่ในระดับมาก และด้านที่น้อยที่สุดคือด้านชีวิตการทำงานอยู่ในระดับปานกลาง ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ความอยู่ดีมีสุขมี 7 ตัวแปรได้แก่ สุขภาพอนามัย ความรู้ ชีวิตการทำงาน รายได้และการกระจายรายได้ ชีวิตครอบครัว สภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต และการบริหารจัดการที่ดีของรัฐ ประสิทธิภาพในการพยากรณ์เท่ากับ 84.2%

คำสำคัญ: ความอยู่ดีมีสุข; บางไทร; อยุธยา; ตัวพยากรณ์; ประชาชน

* Received November 11, 2021; Revised December 02, 2021; Accepted December 14, 2021

Abstract

The objectives of this research were to study well-being level, to find the factors forecasting well-being, and to create a forecast equation for people's well-being at Bang Sai, Phra Nakhon Sri Ayutthaya Province. The target population was 48,037 people at Bang Sai District. Sample size was 400. Data were collected using the questionnaire. The frequency, percentage, mean, standard deviation and stepwise multiple regressions were used in data analysis.

Results indicated that samples had overall well-being at a high level. However, the level of well-being in physical and mental health was at the highest level, family life was at a high level, and the working life was at moderate level. Seven factors: physical and mental health, knowledge, the working life, income, family life, environment, and the good administration of the state could predict 84.2 percent of people's well-beings.

Keywords: well-being; Bang sai; Ayutthaya; predictor; people

บทนำ

ความอยู่ดีมีสุขคือ เครื่องชี้วัดภารกิจที่บุคคลจะสามารถกระทำได้หรือสมรรถภาพที่บุคคลมีอยู่ รัฐมีบทบาทหน้าที่ที่จะต้องปรับปรุง ยกระดับมาตรฐานความอยู่ดีมีสุขของประชาชน โดยการจัดบริการหรือจัดหาเครื่องมือต่างๆ ในอันที่จะสนับสนุนการพัฒนาระดับความสามารถ และศักยภาพของประชาชน เช่นการตอบสนองความต้องการด้านโภชนาการที่เหมาะสม การป้องกันและการกำจัดโรคภัยไข้เจ็บ การเพิ่มอายุขัยเฉลี่ยของประชาชน แต่ไม่ได้หมายความว่าความสำเร็จในการยกระดับความอยู่ดีมีสุขจะทำให้ประชาชนมีความสุขเพิ่มขึ้นไปด้วยเสมอไป สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2547) กล่าวว่า การมีสุขภาพอนามัยที่ดีทั้งร่างกายและจิตใจ มีความรู้ มีงานทำที่ทั่วถึง มีรายได้พอเพียงต่อการดำรงชีพ มีครอบครัวที่อบอุ่นมั่นคง อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีและอยู่ภายใต้ระบบบริหารจัดการที่ดีของภาครัฐ เป็นสิ่งที่สะท้อนถึงความอยู่ดีมีสุขของประชาชน

อำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีความเจริญเป็นอันดับ 7 ของจังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีจำนวน 136 หมู่บ้าน จำนวนประชากรทั้งสิ้น 48,037 คน (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2564) เป็นอำเภอที่มีความโดดเด่นในด้านสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เช่น วัดพระที่นั่ง พระราชวังหลวง พิพิธภัณฑ์ โบราณสถาน ศูนย์ศิลปาชีพบางไทร และตลาดน้ำ นอกจากนี้ยังมีร้านอาหารอร่อย สถานที่พัก มีผลิตภัณฑ์ OTOP ที่ขึ้นชื่อ มีภูมิตามการท่องเที่ยวประจำปี การเดินทางที่สะดวกสบาย และใช้งบประมาณไม่มากในการท่องเที่ยว เนื่องจากใกล้กรุงเทพมหานคร สามารถเดินทางไปได้กลับใน 1 วัน หรืออาจมากกว่านั้นขึ้นอยู่กับความต้องการ

ของนักท่องเที่ยว ด้วยความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติซึ่งเป็นปัจจัยที่หนุนนำทำให้ประชาชนอยู่ดีมีสุขในระดับมากถึงมากที่สุดแทบจะทุกด้าน

งานวิจัยในอดีตที่ผ่านมาพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความอยู่ดีมีสุข มี 10 ปัจจัยหลักดังนี้ 1) สุขภาพอนามัย การมีสุขภาพกายและจิตที่ดี 2) ความรู้ ระดับการศึกษา 3) ชีวิตการทำงาน 4) รายได้และการกระจายรายได้ เศรษฐกิจ สถานการณ์ด้านการเงิน ความพอเพียงของรายได้ 5) ชีวิตครอบครัว ครอบครัว สัมพันธภาพภายในครอบครัว 6) สภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต สิ่งแวดล้อม การอยู่ในชุมชนที่เข้มแข็ง การเกื้อกูลสังคมอย่างมีคุณธรรม 7) การบริหารจัดการที่ดีของรัฐ สวัสดิการสังคมและธรรมาภิบาล ประชากร 8) สังคม วัฒนธรรม 9) มีหลักประกันความมั่นคงในชีวิต และ 10) คนในชุมชนอยู่ร่วมกันด้วยจิตสำนึกประชาธิปไตยและสมานฉันท์ (สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2547)

ดังนั้นการศึกษาเรื่องความอยู่ดีมีสุขของประชาชนมีความสำคัญอย่างมากต่อการดำรงชีวิตของทุกคน เนื่องจากหากประชาชนมีความรู้ จะสามารถพึ่งพาตนเองได้ ไม่เป็นภาระต่อผู้อื่น และยังสามารถช่วยเหลือสังคมได้อีกด้วย สามารถทำงานหารายได้ได้ด้วยตนเอง มีคุณภาพชีวิตที่ดี สามารถดูแลความเป็นอยู่ของตนเองและดูแลครอบครัวได้ มีฐานะความเป็นอยู่ที่ดี มีอำนาจซื้อ สามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีมาตรฐาน หลุดพ้นจากปัญหาความยากจน ส่งผลต่อสัมพันธภาพที่ดีในครอบครัว ครอบครัวอยู่ดีมีสุข มีความรัก มีความอบอุ่น รู้จักการป้องกันดูแลสุขภาพตนเองและคนในครอบครัว สามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุข และนอกจากนี้หากได้อยู่อาศัยในสภาพแวดล้อมที่ดี มีความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ได้รับการบริหารจัดการที่ดีจากภาครัฐ ประชาชนในประเทศจะมีความอยู่ดีมีสุขทำให้ภาพรวมของสังคมไทยอยู่ดีมีสุขไปด้วย ประเทศเกิดการพัฒนาเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เพราะผู้คนก้าวเดินไปพร้อมกัน จึงไม่มีความจำเป็นต้องทิ้งใครไว้ข้างหลัง เพราะทุกคนมีความอยู่ดีมีสุขและเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาประเทศไปพร้อม ๆ กัน ดังนั้นการวิจัยในครั้งนี้มีผลกระทบต่อสังคมในวงกว้าง ผลที่ได้จากการวิจัยจะนำไปสู่ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายแก่ผู้นำชุมชน เพื่อให้มีมาตรการ การดำเนินการเพื่อเพิ่มระดับความอยู่ดีมีสุขแก่ประชาชนอำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความอยู่ดีมีสุขของประชาชน อำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
2. เพื่อศึกษาตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ความอยู่ดีมีสุขของประชาชน อำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ความอยู่ดีมีสุขของประชาชน อำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มประชากรในการวิจัยครั้งนี้คือ ประชากรใน 23 ตำบล อำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 48,037 คน (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2564) ประกอบด้วยตำบลกกแก้วบุรพา ตำบลกระแซง ตำบลแคตก ตำบลแคออก ตำบลโคกช้าง ตำบลช้างน้อย ตำบลช้างเหล็ก ตำบลช้างใหญ่ ตำบลเชียงรากน้อย ตำบลบางไทร ตำบลบางพลี ตำบลบางยี่โท ตำบลบ้านกลึง ตำบลบ้านเกาะ ตำบลบ้านแปง ตำบลโพแดง ตำบลบ้านม้า ตำบลไผ่พระ ตำบลไม้ตรา ตำบลราชคราม ตำบลสนามชัย ตำบลหน้าไม้ และตำบลห่อหมก

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้คือ ประชากรใน 23 ตำบล อำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 400 คนการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยใช้ตารางสำเร็จรูปของ Krejcie & Morgan (1970) ระดับความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ 5% และระดับความเชื่อมั่น 95% ทั้งนี้ตามตารางที่ขนาดประชากรเท่ากับ 50,000 จะได้ขนาดตัวอย่างเท่ากับ 381 การวิจัยครั้งนี้เก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามได้ทั้งหมด 400 ชุด พบว่า ข้อมูลในแบบสอบถามที่มีความครบถ้วน สมบูรณ์และสามารถนำมาประมวลผลได้มีทั้งหมด 400 ชุด

การสร้างและพัฒนาคุณภาพเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามปลายปิดที่ผู้วิจัยพัฒนามาจากตำรา เอกสาร บทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จากการสังเคราะห์ข้อมูลจากแหล่งต่างๆ ทำให้ได้เครื่องมือวิจัยเป็นแบบสอบถาม ประกอบไปด้วย 2 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วยคำถามจำนวน 12 ข้อ ได้แก่ เพศ ปีพ.ศ.ที่เกิด ระดับการศึกษาสูงสุด อาชีพหลัก รายได้เฉลี่ยต่อเดือน เงินเก็บ จำนวนสมาชิกทั้งหมดในครอบครัว จำนวนผู้สูงอายุในครอบครัว ผู้จำนวนพิการในครอบครัว จำนวนผู้ป่วยเรื้อรังในครอบครัว โรคประจำตัว และตำบลที่อาศัยอยู่ เป็นลักษณะคำถามแบบให้เลือกตอบ (check list) และตอนที่ 2 ปัจจัยพยากรณ์ความอยู่ดีมีสุข ประกอบด้วยคำถามจำนวน 7 ด้าน จำนวน 48 ข้อ ได้แก่ ด้านสุขภาพอนามัย ด้านความรู้ ด้านชีวิตการทำงาน ด้านรายได้และการกระจายรายได้ ด้านชีวิตครอบครัว ด้านสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต และด้านการบริหารจัดการที่ดีของรัฐ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับคือ ระดับมากที่สุด ระดับมาก ระดับปานกลาง ระดับน้อย และระดับน้อยที่สุด การตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม จำนวน 30 ชุดในเรื่องความเที่ยงด้วยวิธีการประมาณค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbanh's Alpha Coefficient) พบว่าค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงเท่ากับ .982 แสดงว่าเครื่องมือมีความเชื่อมั่นสูง ทั้งนี้ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงที่อยู่ในระดับที่ยอมรับได้ต้องมากกว่า 0.8 (Streiner & Norman, 1995) ดังนั้นผู้วิจัยจึงยอมรับคุณภาพเครื่องมือ

เกณฑ์การประเมินและแปลผล

เกณฑ์การตอบแบบสอบถาม มีดังนี้ 5 คือ ระดับมากที่สุด 4 คือ ระดับมาก 3 คือ ระดับปานกลาง 2 คือ ระดับน้อย และ 1 คือ ระดับน้อยที่สุด สำหรับเกณฑ์การแปลผล มีดังนี้ ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.80 หมายถึง ความอยู่ดีมีสุขอยู่ในระดับน้อยที่สุด ค่าเฉลี่ย 1.81 – 2.60 หมายถึง ความอยู่ดีมีสุขอยู่ในระดับน้อย ค่าเฉลี่ย 2.61 – 3.40 หมายถึง ความอยู่ดีมีสุขอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย 3.41 – 4.20 หมายถึง ความอยู่ดีมีสุขอยู่ในระดับมาก และค่าเฉลี่ย 4.21 – 5.00 หมายถึง ความอยู่ดีมีสุขอยู่ในระดับมากที่สุด

การเก็บและรวบรวมข้อมูล

ผู้ช่วยวิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยส่งแบบสอบถามออนไลน์ (Google Form) ไปยังกลุ่มตัวอย่างที่อาศัยอยู่ในทุกตำบลของอำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา และให้ผู้ตอบแบบสอบถามช่วยกระจายต่อ ได้รับผลตอบกลับมาจำนวน 400 ชุด ประกอบด้วย แบบสอบถามจากตำบลไผ่พระ 93 ชุด ตำบลแคตก 17 ชุด ตำบลราชคราม 14 ชุด ตำบลโพแดง 1 ชุด ตำบลกกแก้วบุรพา กระแซง โคกช้าง ช่างเหล็ก บางพลี บางยี่โท บ้านกลิ้ง บ้านแปง สนามชัย ไม้ตรา หน้าไม้ ตำบลละ 15 ชุด ตำบลแคออก ช่างน้อย ช่างใหญ่ เชียงรากน้อย บ้านเกาะ ห่อหมก ตำบลละ 13 ชุด และตำบลบางไทร บ้านม้า ตำบลละ 16 ชุด การเลือกกลุ่มตัวอย่างพิจารณาจากการตัดสินใจของผู้วิจัยเอง โดยเลือกลักษณะของตัวอย่างที่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ซึ่งเป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sample) จากนั้นให้กลุ่มตัวอย่างสร้างเครือข่ายโดยส่งต่อแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย ซึ่งเป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยใช้เทคนิคสโนว์บอลล์ (Snowball Technique)

การวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล และตอนที่ 2 ระดับความอยู่ดีมีสุข วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง ตอนที่ 3 ตัวพยากรณ์ความอยู่ดีมีสุขของประชาชน อำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistic) ได้แก่การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression) ตามวิธีแบบรายขั้นตอน (Stepwise Selection)

ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

การเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศหญิง จำนวน 218 คน (ร้อยละ 54.5) และเพศชาย 182 คน (ร้อยละ 45.5) โดยส่วนใหญ่มีอายุอยู่ระหว่าง 24-41 ปี จำนวน 289 คน (ร้อยละ 72.3) รองลงมาอายุ 42-56 ปี จำนวน 63

คน (ร้อยละ 15.8) ไม่เกิน 23 ปี จำนวน 45 คน (ร้อยละ 11.2) และ อายุ 57-75 ปี จำนวน 3 คน (ร้อยละ 0.8) จบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา (ม.6) มากที่สุด จำนวน 150 คน (ร้อยละ 37.5) รองลงมาคือระดับปริญญาตรี จำนวน 141 คน (ร้อยละ 35.2) ระดับมัธยมศึกษา (ม.3) จำนวน 64 คน (ร้อยละ 16.0) ระดับประถมศึกษา จำนวน 39 คน (ร้อยละ 9.7) ประกอบอาชีพหลักคือเกษตรกร(ทำนา ทำไร่ ทำสวน) มากที่สุด จำนวน 98 คน (ร้อยละ 24.5) รองลงมาคือพนักงานบริษัทเอกชน จำนวน 92 คน (ร้อยละ 23.0) รับจ้างทั่วไป จำนวน 85 คน (ร้อยละ 21.3) รับราชการ รัฐวิสาหกิจ จำนวน 73 คน (ร้อยละ 18.3) มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,001-20,000 บาท มากที่สุด จำนวน 262 คน (ร้อยละ 65.5) รองลงมา 5,000-10,000 บาท จำนวน 108 คน (ร้อยละ 27.0) ทั้งนี้ประชากรโดยส่วนใหญ่ จำนวน 246 คน (ร้อยละ 61.5) ไม่มีเงินเก็บ มีจำนวนสมาชิกทั้งหมดในครอบครัว อยู่ระหว่าง 6-10 คนมากที่สุด จำนวน 214 คน (ร้อยละ 53.5) รองลงมาอยู่ระหว่าง 1-5 คน จำนวน 102 คน (ร้อยละ 25.5) โดยส่วนใหญ่คนในครอบครัวจะมีผู้สูงอายุ (ร้อยละ 76.8) ไม่มีผู้พิการ (ร้อยละ 91.2) มีผู้ป่วยเรื้อรัง (ร้อยละ 77.0) โรคประจำตัวที่เป็นมากที่สุดคือ โรคความดัน จำนวน 63 คน (ร้อยละ 13.5) รองลงมาคือโรคเบาหวาน จำนวน 48 คน (ร้อยละ 10.3) แต่โดยส่วนใหญ่พบว่าไม่มีโรคประจำตัว จำนวน 310 คน (ร้อยละ 66.7) ตำบลที่อาศัยอยู่มากที่สุดคือ ตำบลไผ่พระ จำนวน 93 คน (ร้อยละ 23.3)

ตอนที่ 2 ระดับความอยู่ดีมีสุข

ผลการวิจัยพบว่า ประชาชนในอำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีระดับความอยู่ดีมีสุขโดยรวมทั้ง 7 ด้าน อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.96$, S.D. = .03) ทั้งนี้ด้านที่มีระดับสูงกว่าด้านอื่นๆ คือด้านสุขภาพอนามัย ระดับความอยู่ดีมีสุขอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.53$, S.D. = .79) และด้านที่มีระดับต่ำกว่าด้านอื่นๆ คือด้านชีวิตการทำงาน ระดับความอยู่ดีมีสุขอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.12$, S.D. = .62) ตามตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความอยู่ดีมีสุข จำแนกรายด้าน

ด้าน	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	S.D.	ระดับความอยู่ดีมีสุข
1.ด้านสุขภาพอนามัย	4.53	.79	มากที่สุด
2.ด้านความรู้	3.94	.63	มาก
3.ด้านชีวิตการทำงาน	3.12	.62	ปานกลาง
4.ด้านรายได้และการกระจายรายได้	3.62	.68	มาก
5.ด้านชีวิตครอบครัว	4.12	.65	มาก
6.ด้านสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต	4.11	.61	มาก
7.ด้านการบริหารจัดการที่ดีของรัฐ	3.93	.75	มาก
รวม	3.96	.679	มาก

หากพิจารณาระดับความอยู่ดีมีสุขจำแนกรายข้อในแต่ละด้านพบว่า

1. ด้านสุขภาพอนามัย หากพิจารณาความอยู่ดีมีสุขจำแนกรายข้อพบว่า ความอยู่ดีมีสุขในระดับมากที่สุด ได้แก่ เด็กแรกเกิดถึง 12 ปีได้รับวัคซีนป้องกันโรคครบตามตารางสร้างเสริมภูมิคุ้มกันโรค ($\bar{X} = 4.82$, S.D. = .84) เด็กแรกเกิดได้กินนมแม่อย่างเดียวยาวอย่างน้อย 6 เดือนแรกติดต่อกัน ($\bar{X} = 4.78$, S.D. = .92) คนอายุ 35 ปีขึ้นไปได้รับการตรวจสุขภาพประจำปี ($\bar{X} = 4.74$, S.D. = .99) เด็กแรกเกิดมีน้ำหนัก 2,500 กรัมขึ้นไป ($\bar{X} = 4.63$, S.D. = 1.15) และโรคภัยไข้เจ็บอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 4.37$, S.D. = 1.00)

2. ด้านความรู้ หากพิจารณาความอยู่ดีมีสุขจำแนกรายข้อพบว่า ความอยู่ดีมีสุขในระดับมากที่สุด ได้แก่ เด็กอายุ 6-14 ปีได้รับการศึกษาภาคบังคับ 9 ปี ($\bar{X} = 4.76$, S.D. = .95) เด็กจบชั้นม. 3 ได้เรียนต่อชั้นม. 4 หรือเทียบเท่า ($\bar{X} = 4.74$, S.D. = .98) เด็กอายุ 3-5 ปีได้รับบริการเลี้ยงดูเตรียมความพร้อมก่อนวัยเรียน ($\bar{X} = 4.73$, S.D. = 1.0) และคนในครัวเรือนที่จบการศึกษาภาคบังคับ 9 ปีที่ไม่ได้เรียนต่อและยังไม่มีงานทำ ได้รับการฝึกอบรมด้านอาชีพ ($\bar{X} = 4.69$, S.D. = 1.07)

3. ด้านชีวิตการทำงาน หากพิจารณาความอยู่ดีมีสุขจำแนกรายข้อพบว่า ความอยู่ดีมีสุขในระดับมากที่สุด ได้แก่ คนอายุ 15 - 59 ปีมีอาชีพและรายได้ ($\bar{X} = 4.85$, S.D. = .77)

4. ด้านรายได้และการกระจายรายได้ หากพิจารณาความอยู่ดีมีสุขจำแนกรายข้อพบว่า ความอยู่ดีมีสุขในระดับมากที่สุด ได้แก่ ฐานะความเป็นอยู่ในชีวิตดีขึ้นเรื่อย ๆ ($\bar{X} = 3.95$, S.D. = .87) ความสามารถซื้ออาหารได้ตามต้องการโดยไม่ต้องคำนึงถึงเรื่องเงิน ($\bar{X} = 3.91$, S.D. = .69) และ ความสามารถซื้อของใช้ได้ตามต้องการโดยไม่ต้องคำนึงถึงเรื่องเงิน ($\bar{X} = 3.84$, S.D. = .73)

5. ด้านชีวิตครอบครัว หากพิจารณาความอยู่ดีมีสุขจำแนกรายข้อพบว่า ความอยู่ดีมีสุขในระดับมากที่สุด ได้แก่ คนในครอบครัวมีความรักให้กัน ($\bar{X} = 4.29$, S.D. = .77)

6. ด้านสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต หากพิจารณาความอยู่ดีมีสุขจำแนกรายข้อพบว่า ความอยู่ดีมีสุขในระดับมากที่สุด ได้แก่ ที่อยู่อาศัยมีความมั่นคง ($\bar{X} = 4.26$, S.D. = .78)

7. ด้านการบริหารจัดการที่ดีของรัฐ หากพิจารณาความอยู่ดีมีสุขจำแนกรายข้อพบว่า ความอยู่ดีมีสุขในระดับมากที่สุด ได้แก่ ผู้นำในหมู่บ้านให้สิทธิ เสรีภาพในการดำรงชีวิต ($\bar{X} = 4.29$, S.D. = .85)

ตอนที่ 3 ตัวพยากรณ์ความอยู่ดีมีสุขของประชาชน อำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ และเลือกตัวแปรเข้าสมการแบบรายขั้นตอน (Stepwise selection) โดยใช้เกณฑ์การพิจารณาตัวแปรเข้าสมการด้วยความน่าจะเป็นเท่ากับหรือน้อยกว่า .05 ($p < .05$) และเกณฑ์พิจารณาตัวแปรออกจากสมการด้วยความน่าจะเป็นเท่ากับหรือมากกว่า .10 ($p \geq .10$) โดยใช้การทดสอบค่าเอฟ (F-test) และการทดสอบค่าที (t-test) ตามลำดับ ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรที่ถูกคัดเลือกเข้าสู่สมการมี 7 ตัวแปรเรียงตามลำดับดังนี้ การบริหารจัดการที่ดีของรัฐ (X7) ชีวิตครอบครัว (X5) ความรู้ (X2) รายได้และการกระจายรายได้ (X4) สภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต (X6) สุขภาพอนามัย (X1) และชีวิตการทำงาน (X3) ตามตารางที่ 2 ดังนี้

ตารางที่ 2 ตัวแปรที่ถูกคัดเลือกเข้าสมการแบบ Stepwise Selection

Model	Variable Entered	Method
1	X ₇	Stepwise (Criteria: Probability-of-F-to-enter $\leq$.050, Probability-of-F-to-remove $\geq$.100).
2	X ₅	Stepwise (Criteria: Probability-of-F-to-enter $\leq$.050, Probability-of-F-to-remove $\geq$.100).
3	X ₂	Stepwise (Criteria: Probability-of-F-to-enter $\leq$.050, Probability-of-F-to-remove $\geq$.100).
4	X ₄	Stepwise (Criteria: Probability-of-F-to-enter $\leq$.050, Probability-of-F-to-remove $\geq$.100).
5	X ₆	Stepwise (Criteria: Probability-of-F-to-enter $\leq$.050, Probability-of-F-to-remove $\geq$.100).
6	X ₁	Stepwise (Criteria: Probability-of-F-to-enter $\leq$.050, Probability-of-F-to-remove $\geq$.100).
7	X ₃	Stepwise (Criteria: Probability-of-F-to-enter $\leq$.050, Probability-of-F-to-remove $\geq$.100).

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความสัมพันธ์และความแปรปรวนของชุดตัวแปรอิสระจำนวน 7 ตัวแปร ได้แก่ สุขภาพอนามัย (X1) ความรู้ (X2) ชีวิตการทำงาน (X3) รายได้และการกระจายรายได้ (X4) ชีวิตครอบครัว (X5) สภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต (X6) และการบริหารจัดการที่ดีของรัฐ (X7) กับตัวแปรตาม 1 ตัวแปร ได้แก่ ความอยู่ดีมีสุข ผลการวิเคราะห์พบว่าความสัมพันธ์ของชุดตัวแปรอิสระกับตัวแปรตามมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุ (R) เท่ากับ .845 และค่า Adjusted R Square เท่ากับ .842 แสดงว่าชุดตัวแปรอิสระสามารถอธิบายความแปรปรวนที่เกิดขึ้นในการพยากรณ์ความอยู่ดีมีสุขของประชาชน อำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ได้ร้อยละ 84.2 ตามตารางที่ 3 ดังนี้

ตารางที่ 3 ความสัมพันธ์และความแปรปรวนของชุดตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม

Model	R	R Square	Adjusted R Square	Std.Error of the Estimate
1	.802	.643	.642	.395
2	.870	.757	.755	.327
3	.896	.803	.801	.294
4	.908	.824	.822	.279
5	.914	.836	.833	.269
6	.918	.843	.841	.263
7	.919	.845	.842	.262

ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณโดยวิธี Stepwise พบว่าที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 เมื่อควบคุมตัวแปรอื่นๆ ให้เป็นค่าคงที่ ตัวแปรการบริหารจัดการที่ดีของรัฐ (X7) ชีวิตครอบครัว (X5) ความรู้ (X2) รายได้และการกระจายรายได้ (X4) สภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต (X6) และสุขภาพอนามัย (X1) มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความอยู่ดีมีสุข สำหรับตัวแปรชีวิตการทำงาน (X3) มีความสัมพันธ์เชิงลบกับความอยู่ดีมีสุข ทั้งนี้ทั้ง 7 ตัวแปรสามารถพยากรณ์ความอยู่ดีมีสุขของประชาชน อำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยมีประสิทธิภาพในการพยากรณ์เท่ากับ 84.2% นั่นคือ ตัวพยากรณ์ทั้ง 7 ตัวร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของความอยู่ดีมีสุขของประชาชน อำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ได้ร้อยละ 84.2 ตามตารางที่ 4 ดังนี้

ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณโดยวิธี Stepwise

ตัวพยากรณ์	b	Sb	Beta	t	p
การบริหารจัดการที่ดีของรัฐ (X ₇)	.306	.026	.347	12.003	.000
ชีวิตครอบครัว (X ₅)	.236	.031	.231	7.694	.000
ความรู้ (X ₂)	.185	.024	.176	7.568	.000
รายได้และการกระจายรายได้ (X ₄)	.200	.029	.207	6.969	.000
สภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต (X ₆)	.210	.035	.195	5.976	.000
สุขภาพอนามัย (X ₁)	.073	.017	.087	4.167	.000
ชีวิตการทำงาน (X ₃)	-.049	.024	-.046	-2.044	.04

R^2 ที่ปรับค่าแล้ว = .842 ค่าคงที่ = -.200

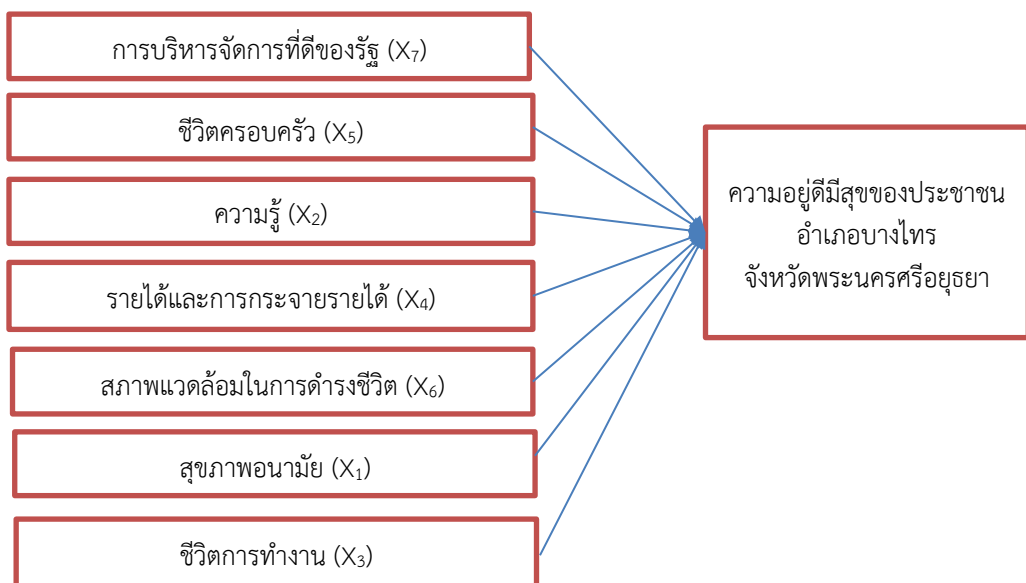
เมื่อทราบค่าของตัวแปรทั้ง 7 ตัว สามารถคาดคะเนความอยู่ดีมีสุขของประชาชน อำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ได้ตามสมการถดถอย (สมการพยากรณ์) ดังนี้

สมการคะแนนดิบ

$$\hat{Y} = -.200 + .306X_7 + .236X_5 + .185X_2 + .200X_4 + .210X_6 + .073X_1 - .049X_3$$

จากสมการพยากรณ์พบว่า ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ความอยู่ดีมีสุขของประชาชนอำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีจำนวน 7 ปัจจัยเรียงลำดับความสามารถในการพยากรณ์จากมากไปน้อยได้ดังนี้ การบริหารจัดการที่ดีของรัฐ (X_7) เท่ากับ 30.6% ชีวิตครอบครัว (X_5) เท่ากับ 23.6% ความรู้ (X_2) เท่ากับ 18.5% รายได้และการกระจายรายได้ (X_4) เท่ากับ 20% สภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต (X_6) เท่ากับ 21% สุขภาพอนามัย (X_1) เท่ากับ 7.3% และ ชีวิตการทำงาน (X_3) เท่ากับ 4.9%

ผลการวิจัยทำให้ทราบถึงปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ความอยู่ดีมีสุขของประชาชน อำเภอ บางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ดังแบบจำลองตามภาพดังนี้

ภาพที่ 2 ตัวพยากรณ์ความอยู่ดีมีสุขของประชาชน อำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยด้านสุขภาพอนามัยพบว่า ระดับความอยู่ดีมีสุขในด้านนี้อยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้คนอายุ 35 ปีขึ้นไปได้รับการตรวจสุขภาพประจำปี เด็กแรกเกิดมีน้ำหนัก 2,500 กรัมขึ้นไป ได้กินนมแม่อย่างเดียวยังน้อย 6 เดือนแรกติดต่อกัน และได้รับวัคซีนป้องกันโรคครบตามตารางสร้างเสริมภูมิคุ้มกันโรค ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าการที่ประชาชนมีสุขภาพร่างกายที่สมบูรณ์ รู้จักดูแลสุขภาพตนเอง สามารถเข้าถึงบริการสาธารณสุขได้ อันอาจส่งผลให้มีอายุยืนยาว และดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุข ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของทวีชัย เชสูงเนิน และปิยธิดา คูศิริบุญรัตน์ (2554) ที่พบว่าสถานะสุขภาพเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความอยู่ดีมีสุข การมีอาการป่วย อาการไม่สบายส่งผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยทำให้ความอยู่ดีมีสุขลดลง รวมถึงเรื่องของสิทธิ

การรักษาที่ดีและการได้รับการช่วยเหลือเพื่อนบ้านทำให้ประชาชนมีความอยู่ดีมีสุขเพิ่มขึ้น และ ยังสอดคล้องกับงานของไชยฤทธิ์ อนุชิตวรวงศ์ (2559) ที่พบว่า หากประชาชนมีสุขภาพอนามัย ที่ดีจะให้ชีวิตที่ยืนยาว

ผลการวิจัยด้านความรู้พบว่า ระดับความอยู่ดีมีสุขในด้านนี้อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เด็ก อายุ 3-5 ปีได้เตรียมความพร้อมก่อนวัยเรียน เด็กอายุ 6-14 ปีได้รับการศึกษาภาคบังคับ 9 ปี เด็กจบชั้น ม.3 ได้เรียนต่อชั้น ม.4 คนในครัวเรือนที่จบการศึกษาภาคบังคับ 9 ปีที่ไม่ได้เรียนต่อ และยังไม่มีการทำงาน ได้รับการฝึกอบรมด้านอาชีพ ดังนั้นจะเห็นได้ว่า การที่ประชาชนได้รับการศึกษานั้น สามารถสร้างโอกาส ทำให้คนคิดเป็น ทำเป็น พึ่งพาตนเองได้ โดยใช้ศักยภาพให้เป็นประโยชน์ สามารถปรับตัวได้อย่างรู้เท่าทัน ความรู้จึงเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดในการยกระดับ ความอยู่ดีมีสุขของคนไทย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสุรตน์สวัสดิ์ แซ่แต้ และคณะ (2550) ที่พบว่า แหล่งความรู้ของชุมชนเกิดขึ้นโดยการมีแหล่งแพร่กระจายข่าวสาร เช่น เสียงตามสาย วิทยุ ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกันระหว่างเพื่อนบ้าน ซึ่งความรู้ช่วยเสริมสร้างโอกาสทางการศึกษา สามารถนำความรู้มาปรับตัวให้ดำรงชีวิตอยู่ในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของทวีชัย เชสูงเนิน และปิยธิดา คูหิรัญญรัตน์ (2554) ที่พบว่า ระดับการศึกษาเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความอยู่ดีมีสุขอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิจัยด้านชีวิตการทำงานพบว่า ระดับความอยู่ดีมีสุขในด้านนี้อยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้พบว่าคนอายุ 15-59 ปีมีอาชีพและรายได้อยู่ในระดับมากที่สุด แต่ครัวเรือนมีการเก็บออมเงินในระดับน้อย ซึ่งมีความเป็นไปได้ว่าระดับเงินเก็บที่น้อยส่งผลต่อคุณภาพชีวิต และความ เป็นอยู่ที่ไม่ดีเท่าที่ควร ทำให้ระดับความอยู่ดีมีสุขน้อยกว่าด้านอื่นๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวิหมา ธรรมเจริญ และคณะ (2561) ที่พบว่าปัจจัยด้านการงานมีอิทธิพลต่อความอยู่ดีมี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

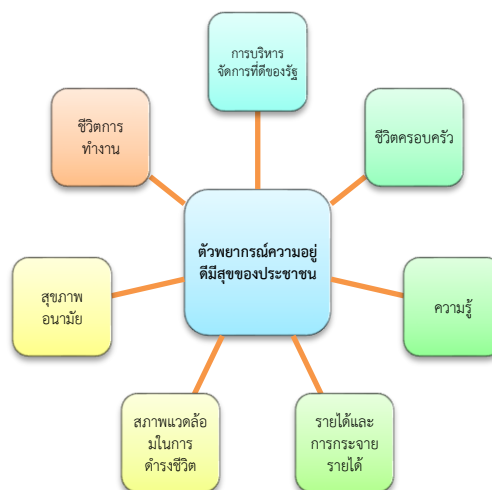
ผลการวิจัยด้านรายได้และการกระจายรายได้พบว่า ระดับความอยู่ดีมีสุขในด้านนี้อยู่ใน ระดับมาก ทั้งนี้พบว่าฐานะความเป็นอยู่ในชีวิตของประชาชนดีขึ้นเรื่อย ๆ สามารถซื้อหาอาหาร และของใช้ได้ตามต้องการโดยไม่ต้องคำนึงถึงเรื่องเงิน ซึ่งจะเห็นได้ว่าประชาชนมีอำนาจซื้อ เพียงพอต่อการดำรงชีวิตที่ได้มาตรฐาน ไม่พบปัญหาความยากจน ไม่มีความขัดสนในเรื่องการใช้ เงิน จึงถือได้ว่าประชาชนมีความอยู่ดีมีสุขในด้านดังกล่าว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของทวีชัย เชสูงเนิน และปิยธิดา คูหิรัญญรัตน์ (2554) ที่พบว่า ความพอเพียงของรายได้ ความรู้สึกมั่นคงใน ทรัพย์สิน เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความอยู่ดีมีสุข นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของเริงชัย ตันสุชาติ และธรรณชนก คำแก้ว (2551) ที่พบว่ารายได้และการออม มีความสัมพันธ์ในทิศทาง เดียวกันกับระดับความสุข และงานวิจัยของวิหมา ธรรมเจริญ และคณะ (2561) ที่พบว่าปัจจัย สถานการณ์ด้านการเงินมีอิทธิพลต่อความอยู่ดีมีสุข

ผลการวิจัยด้านชีวิตครอบครัวพบว่า ระดับความอยู่ดีมีสุขในด้านนี้อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้พบว่าคนในครอบครัวมีความรักให้กันในระดับมากที่สุด คนในครอบครัวมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันพึ่งพาตนเองได้ และรู้จักบทบาทหน้าที่ของตนเองซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อความอยู่ดีมีสุข และนอกจากนี้ยังมีแนวโน้มที่จะช่วยเหลือเกื้อกูลสังคมได้อย่างมีคุณธรรม เช่น การเป็นอาสาสมัครในด้านต่างๆ ที่ตนเองถนัดเพื่อช่วยเหลือส่วนรวมอย่างต่อเนื่อง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของศรีสุรินทร์ สิ้นชัย (2561) และวิมา ธรรมเจริญ และคณะ (2561) ที่พบว่าปัจจัยด้านชีวิตครอบครัวมีอิทธิพลต่อความอยู่ดีมีสุขอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิจัยด้านสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตพบว่า ระดับความอยู่ดีมีสุขในด้านนี้อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้พบว่า ที่อยู่อาศัยมีความมั่นคง มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน มีน้ำสะอาดสำหรับดื่มและใช้เพียงพอตลอดปี ซึ่งเป็นปัจจัยที่สะท้อนความอยู่ดีมีสุข ส่งผลต่อสุขภาพร่างกายและจิตใจ มีสภาพแวดล้อมที่ดีและสามารถดำรงชีวิตในสังคมได้เป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของประสพศรี รักความสุข และคณะ (2550) ที่พบว่าสิ่งแวดล้อมในชุมชนดี เช่น ชุมชนไม่มีขยะหรือมีการกำจัดขยะที่ดี อากาศดี ปลอดภัย ชุมชนปลอดภัยเสพติด รวมถึงมีความเขียวข่มในชุมชนส่งผลต่อความอยู่ดีมีสุขของประชาชน

ผลการวิจัยด้านการบริหารจัดการที่ดีของรัฐพบว่า ระดับความอยู่ดีมีสุขในด้านนี้อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้พบว่าผู้นำในหมู่บ้านให้สิทธิ เสรีภาพในการดำรงชีวิตในระดับมากที่สุด ทำให้ประชาชนและรัฐมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน เนื่องจากได้มีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชน และได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกันตามกฎหมาย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวิมา ธรรมเจริญ และคณะ (2561) ที่พบว่าปัจจัยด้านการบริหารจัดการที่ดีของภาครัฐมีอิทธิพลต่อความอยู่ดีมีสุขอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

องค์ความรู้จากการวิจัย

ภาพที่ 3 องค์ความรู้จากการวิจัย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. ผลการวิจัยพบว่าตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ความอยู่ดีมีสุขสูงสุด 3 อันดับเรียงจากมากไปน้อยได้แก่ 1.การบริหารจัดการที่ดีของรัฐ 2.ชีวิตครอบครัว และ 3.ความรู้ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าภาครัฐมีอิทธิพลสูงสุดในการขับเคลื่อนให้ประชาชนเกิดความอยู่ดีมีสุข กล่าวคือรัฐบาลจะต้องทำให้ประชาชนสามารถประกอบอาชีพได้ แต่ละครอบครัวมีงานทำที่เหมาะสม มีรายได้เพียงพอ ลูกหลานได้รับการศึกษา ได้รับการรักษาพยาบาลที่เหมาะสม มีความสงบ มั่นคง ซึ่งทั้งหมดนี้ขึ้นอยู่กับการบริหารบ้านเมืองของรัฐบาลอันจะส่งผลกระทบต่อระดับความอยู่ดีมีสุขของคนไทย ดังนั้นผู้นำชุมชน เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน นายอำเภอ มีส่วนสำคัญในการให้ข้อมูลและผลักดันหน่วยงานภาครัฐในพื้นที่ให้ได้รับทราบและขับเคลื่อนนโยบายเพื่อเพิ่มระดับความอยู่ดีมีสุขแก่ประชาชน

2. สำหรับภาคประชาชนจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับระดับการศึกษาให้มากขึ้น เนื่องจากประชากรส่วนใหญ่จบการศึกษาในระดับมัธยม จึงควรศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นเพื่อสร้างโอกาสให้กับตนเองในอนาคต อีกทั้งความรู้จึงเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดในการยกระดับความอยู่ดีมีสุขของคนไทย

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งถัดไป

1. มีงานวิจัยในประเทศที่พัฒนาแล้วเช่น สหรัฐอเมริกาและยุโรปที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความอยู่ดีมีสุขในระดับมากมีลักษณะคือ แต่งงานแล้ว มีงานทำ มีรายได้สูง เพศหญิง ผิวดำ มีสุขภาพดี มีการศึกษาสูง ทั้งนี้คนจะมีความสุขมากหากรายได้ของตนเองมากกว่ารายได้ของคนอื่น ดังนั้นงานวิจัยครั้งต่อไปอาจพิจารณาเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลเพื่อค้นหาระดับความอยู่ดีมีสุขของคนไทย

2. มีงานวิจัยของประเทศด้อยพัฒนาที่พบว่า สุขภาพ การศึกษา สถานภาพสมรส ความพอใจในสถานะทางการเงินและรายได้มีนัยสำคัญต่อระดับความสุข ดังนั้นงานวิจัยครั้งต่อไปอาจใช้ตัวแปรดังกล่าวในการเปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่าง เพื่อค้นหาระดับความอยู่ดีมีสุขของคนไทย

3. ผลการวิจัยในต่างประเทศพบว่า คุณภาพชีวิตในระดับครัวเรือนจะมีค่าสูงมากในกลุ่มคนผิวขาว สมาชิกในครอบครัวมีจำนวนน้อย เป็นครอบครัวที่อาศัยในชนบท และเป็นครอบครัวที่เป็นเจ้าของสินค้าคงทน ส่วนการศึกษา และการว่างงานมีผลกระทบทางลบต่อความอยู่ดีมีสุข ดังนั้นงานวิจัยครั้งต่อไปอาจศึกษาเปรียบเทียบความอยู่ดีมีสุขในระดับบุคคลกับระดับครัวเรือน

เอกสารอ้างอิง

- ไชยฤทธิ์ อนุชิตารวงศ์. (2559). แนวคิดความอยู่ดีมีสุขของไทย. สืบค้น 20 สิงหาคม 2564, จาก <https://shorturl.asia/hbsY8>
- ทวีชัย เชสูงเนิน และปิยธิดา คูหิรัญญรัตน์. (2554). ความอยู่ดีมีสุขและปัจจัยที่เกี่ยวข้องของผู้สูงอายุที่เป็นสมาชิกสมาคมข้าราชการบำนาญและผู้สูงอายุ จังหวัดขอนแก่น. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ประสพศรี รักความสุข และคณะ. (2550). ความสุขในสายตาของชุมชน. วารสารเศรษฐกิจและสังคม, 44(1), 69-74.
- เริงชัย ต้นสุชาติ และธรรมณชนก คำแก้ว. (2551). ดัชนีวัดความสุขและความอยู่ดีมีสุขของสมาชิกชุมชนในมูลนิธิโครงการหลวง (รายงานผลการวิจัย). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- วิธมา ธรรมเจริญ และคณะ. (2561). ความอยู่ดีมีสุขของผู้สูงอายุ: กรณีศึกษา ตำบลสองพี่น้อง อำเภอกำแพง จังหวัดจันทบุรี. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย, 38(1), 36-53.
- ศรีสวรินทร์ สิ้นชัย. (2561). เปรียบเทียบความอยู่ดีมีสุขของครอบครัวระหว่างครอบครัวเดี่ยวและครอบครัวขยายในตำบลบ้านสวน อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี (วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลเวชปฏิบัติครอบครัว). ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สุรัตน์สวัสดิ์ แซ่แต้ และคณะ. (2550). ภาวะอยู่ดีมีสุขของประชาชนในตำบลคูเต่า อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา. สงขลา: มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2547). กรอบแนวคิด หลักเกณฑ์ และวิธีการวัดความอยู่ดีมีสุขของคนไทย. สืบค้น 9 กรกฎาคม 2564, จาก https://www.nesdc.go.th/article_attach/article_file_20191018102412.pdf
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2564). สัมมะโน/สำรวจ. สืบค้น 12 กรกฎาคม 2564, จาก <http://www.nso.go.th/sites/2014/Pages/home.aspx>
- สภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2562). กรอบแนวคิดความอยู่ดีมีสุข. สืบค้น 13 กรกฎาคม 2564, จาก <https://shorturl.asia/6Vp1e>
- Streiner, D. L. & Norman, G. R. (1995). *Health Measurement Scales: A practical guide to their development and use* (2nd ed). Oxford: Oxford University Press.

